

REMEI MIR I FERRER

Vam quedar amb la Remei una tarda que plovia de principis de novembre. Ens esperava a casa seva, una mica endormiscada. Després de rebre'ns, en companyia del seu fill Josep, ens diu abans que res: «No me'n recordo pas, de quan va començar...» Una mica sorpresos, no acabem d'entendre de què ens parla. «El menjador vull dir, no recordo quan vam començar...» I és que bona part de la vida de la Remei gira entorn al menjador escolar, la mainada, els fogons, les olles, les cassoles, etc. Aquesta dedicació a la cuina i al menjador de l'escola va ser l'eix al voltant del qual va anar girant també la nostra conversa.

«Recordo que el senyor Nogué ens va deixar veure el casament de la Francisqueta de can Gelà des de la finestra de l'escola; mira si en fa, d'anys...!» Va ser després de la Setmana Santa de l'any 64, quan el senyor Nogué li va demanar si es voldria ocupar del menjador, primer amb el repartiment de llet durant el que quedava de curs, i de cara al setembre per iniciar el menjador. El Departament d'Ensenyament ho va autoritzar, però sense fer-se'n càrrec.

Com que cada vegada hi havia més alumnes que venien de fora de Verges –i d'alguns de Verges que venien dels masos–, el menjador va esdevenir també més necessari. Fins aleshores els nois i noies es portaven el menjar i les senyoretetes els l'escalfaven al migdia. La cosa, doncs, es va engegar el setembre de l'any 1964, a les escoles velles (a la Placeta), i la Remei ja s'hi va quedar. Admet que al principi es pensava que no se'n sortiria: «Vam començar amb molta misèria.» Ens explica que diversos representants de l'Ajuntament hi van anar a menjar en una mena d'inauguració: «Jo, tota sola, no podia servir i cuinar a la vegada, i per això algunes de les nenes em van ajudar a servir, com la Puig i la Teixidor d'Ultramort.»

Recorda el menú que preparava per a la setmana en aquells primers mesos, quan encara eren poquets

els qui s'havien de quedar a dinar: «El dilluns, normalment, feia caldo, i si érem pocs, fins i tot amb pilota; el dimarts, arròs; el dimecres, un altre cop caldo; el dijous i el divendres alternava lleties amb macarrons. I per berenar, galetes, codony, plàtan, mandarina...»

Demanem a la Remei com és que li proposessin a ella d'ocupar-se del menjador: «Jo treballava al camp, i el senyor Nogué devia demanar referències meves. Em va oferir la feina i, encara que cobrava menys, em va fer veure els avantatges que tindria. Li estic molt agraïda per haver confiat en mi, sempre es va portar molt bé i jo també vaig quedar molt contenta d'haver acceptat la feina. I també he de dir que no li vaig fallar mai.» Ens insisteix molt en el tema de la confiança, la valora molt: «Quan algú t'encomana una feina, s'ha de complir amb la confiança que et donen. Mai no he donat cap problema; sempre m'ha agradat quedar bé i valoro molt que les coses es facin ben fetes, com ha de ser.»

Anem recordant les diverses etapes per les quals va passar el menjador escolar. Amb la construcció dels col·legis nous (1972), durant la primera fase, la cuina va ser una improvisada barraca de

pocs metres davant de can Perich, amb unes condicions força precàries. Amb l'ampliació de la segona fase, es va fer el menjador nou, ben equipat, amb estris i aparells moderns. El creixent nombre d'alumnes que es quedaven a dinar va fer necessària la contractació de més personal. La Remei va continuar cuinant a l'escola nova amb la Rosa Ginesta d'ajudant, i en altres etapes també amb la Roser Figueras (de can Gallart), l'Antònia «Marín», la Maria Geli i la Maria Angelats. I és que tota sola no ho podia fer tot: cuinar, parar taula, tallar el pa, servir, endreçar i netejar la cuina, donar el berenar... Van arribar a ser més de 240 nens i nenes al menjador. «I jo no em podia pas cuidar de tot», ens diu.

La Remei va ser cap de cuina durant vint-i-set anys. Ens ensenya una placa emmarcada on els mestres li agraeixen tots aquests anys de dedicació. I això que quan el senyor Nogué va marxar de Verges ella també volia plegar! Diu que també es va sentir a gust amb les altres direccions de l'escola. En aquests vint-i-set anys va viure un munt d'experiències i anècdotes. Recorda unes colònies que van venir a fer a l'escola un grup de Barcelona, amb una mena

de conveni entre ajuntaments. Ella també els va fer de cuinera (esmorzar, dinar, berenar i sopar). El primer estiu va anar prou bé, però al final del segon any va acabar essent un desastre. L'últim dia li van donar festa, però a les onze de la nit l'anaven a buscar els veïns perquè els nens i nenes aquell dia amb prou feines havien menjat i tenien gana. Va haver d'improvisar «trufes viues», i l'endemà va ben renyar els monitors. També ens explica que algunes «renyines» familiars influïen a l'hora de servir-se la mainada: «...i un nen no posava menjar al seu cosí perquè els seus pares estaven renyits. El senyor Nogué els va fer canviar de

plat i els va dir que a l'escola no hi havia ningú renyit.» No hi havia monitores, com ara: «No entenc per què n'hi ha d'haver; abans portàvem els carros a les taules i hi havia un servidor, que era l'últim de servir-se. Els mateixos nens es cuidaven de tot i els mestres vigilaven.»

Intentem entrar una mica en la seva vida més personal, deixant un xic de banda l'aspecte professional. La Remei és filla de Verges, nascuda l'any 1924, a can Mir, al carrer de Ponent. Ens diu que les seves ocupacions de jove eren les pròpies d'una noia d'aleshores: «Jo anava a cosir, menjava i dormia.» A l'edat de setze anys ens explica que ja festejava amb en Vicens, l'home de la seva vida, i de la manera en què ens en parla, es veu ben bé que es van estimar molt i es van fer costat en tots els moments difícils. Ens ensenya, molt refeta, la fotografia del seu home, a qui troba a faltar. Van marxar de can Mir i, després de viure en un parell de cases, finalment es van establir a la Plaça Major, just al costat de la torre rodona. Amb en Vicens van tenir la Maria i en Josep. I qui sap si per la seva relació amb el menjador escolar, els seus fills es van dedicar al magisteri. La Remei ha treballat molt a la vida, primer al camp, amb «el Francès», també al mas Vinyes, amb en Paretas d'Ultramort i amb en Lluís Aupí, i

després al menjador escolar. Com a bona àvia i besàvia, ens ensenya molt orgullosa les fotografies de les seves nétes i besnèts, i ben contenta ens explica que els petits li porten enrenou a casa, amb les joguines i tot el xivarri..., però que n'està molt satisfeta: «Veus?, quan vénen, de seguida es posen a tocar aquest piano de joguina i m'expliquen moltes coses, com els va l'escola...; són molt espavilats.»

Acabem la nostra xerrada tornant inevitablement al tema del menjador escolar i de com ha canviat amb el temps: «M'havia de cuidar de la compra, que al principi, quan el menjador era petit, la feia a Verges. Després, amb tants alumnes, ja va ser necessari que

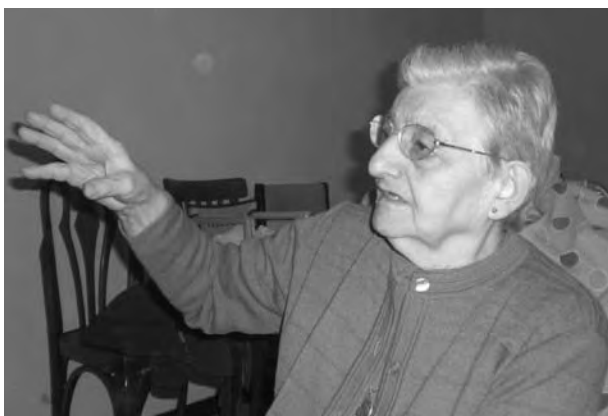
vinguessin els repartidors amb el camió aquí a l'escola.» I és que la Remei ha alimentat moltes boques, ha preparat el dinar a molts nens i nenes de diferents generacions, de Verges i la rodalia: «Sempre he fet el menjar com a casa, el de tota la vida.» I, escoltant-la, us podem assegurar que va posar tot l'amor del món en la seva feina i en la preparació de tots els àpats. El seu fill, en Josep, ens explica que no fa gaire van coincidir amb un noi que, en saber qui era la seva mare, li va dir: «La teva mare és la Remei? Noi, doncs la teva mare feia el millor rostit que he menjat mai.» I aquest comentari de ben segur que el podrien subscriure moltes més persones que han

passat per l'escola de Verges, ja sigui amb el rostit, el caldo, els macarrons, l'arròs, la verdura... I penso que aquest reconeixement a la feina ben feta és el millor regal per a un dia assenyalat com aquest.

Sortim de ca la Remei al cap d'un parell d'hores ben bones, després d'una agradable conversa i havent après moltes coses. Ja no plou. El cel s'ha ben esbandit de núvols. És dissabte 7 de novembre del 2009, i justament avui la Remei Mir fa vuitanta-cinc anys. Per molts anys!

ALBERT CASABÓ (TEXT)
QUICO FERRER (FOTOS)

MARTINA NARLOCH

FISIOTERAPEUTA
TERÀPIES MANUALS
666 90 60 93 Hores convingudes
VERGES - CAMALLERA

PERRUQUERIA DOLORS

C/ Progrés, 11 - 17142 VERGES
Tel. 972 78 00 36

CENTRE MÈDIC

NARCÍS PRAT I SÀBAT

METGE DE CAPÇALERA I ENDOCRINÒLEG

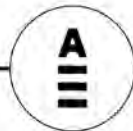
MARISA RABADAN MENGÍBAR

METGESSA DE FAMÍLIA

LABORATORIS AMIEL

ANÀLISIS CLÍNICS

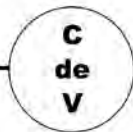
NATÀLIA VILÀ I NOGUERA

PODÒLOGA - ORTOPEDA

CONCEPCIÓ DE VENTÓS I MAS

PSICÒLOGA TERAPEUTA HUMANISTA

VISITA A HORES CONVINGUDES

OBERT TOT L'ANY

C/ TRAMUNTANA, 7

17130 L'ESCALA

TEL. 972 77 48 56

3D/11/09/09